

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtak in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam po sebi, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopolnjuje do odpovedi. — Udje „Kato“, „Kosovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5, — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petstovrste za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede jutraj. — Ne zapete reklamacije so poštnine proste.

Ljubo doma, kdor ga ima.

Neka mrzlična strast preseljevanja z dežele v mesta se nam kaže v današnjih časih. Ne samo v Avstriji, ampak tudi v Franciji, Angliji, Nemčiji, da celo v Ameriki.

Poljedelski minister Zedinjenih severnih držav, James Wilson, je pred kratkim o tem predmetu imel izredno zanimiv članek. Izvajal je:

Čeprav se kmečko gospodarstvo v zadnjem času ugodno razvija, in sicer ugodnejše kakor kedaj poprej, tako, da ima vsak farmer (posestnik polja), če le količnik na se drži, svoj avtomobil; čeprav so farmerji poplačali vknjižene dolgeve; čeprav se je tudi njihovo življenje glede hrane zelo izboljšalo; vendar še raste preseljevanje ljudstva v tovarniške kraje in mesta.

Prišlo je že tako daleč, da so v vzhodnem delu Severne Amerike mnoge farme (posestva) popolnoma opuščene. Ljudje so se izselili v New-York in so kratkoma zapustili dom in polje, ker jih niso mogli prodati.

Poljedelstvo vsled teh prikazni nazaduje. Pri-seljenci iz Evrope gredo vsi v tovarniške kraje ali pa v rudokope, in le Italijani ter Slovani se dajo uporabiti v majhnem številu za poljedelska dela. V Zedinjenih državah se je torej bati, da se ne bode moglo več polja obdelovati.

Če pogledamo v Južno Ameriko, najdemo tam enake razmere, čeprav je tam gospodarski razvoj še v povojih. Argentinja je n. pr. čudežna dežela z neprimernim naravnim bogastvom. Ta dežela, ki bi lahko cel svet oskrbovala z žitom, ima 6 milijonov prebivalcev, akoprav bi jih zlahka preživljala 120 milijonov. In od onih 6 milijonov jih prebiva poldrugi milijon v glavnem mestu. Ali ni to nezdrava prikazen? Ljudje, ki bi lahko na deželi živeli kot poštene posestniki, snažijo rajši v glavnem mestu Buenos Aires gospodičevlje ali pa krajejo Bogu čas.

Tudi v Rusiji se nam nudijo iste prikazni. V južni, srednji in severni Rusiji se javlja močno preseljevanje kmečkega ljudstva iz dežele v mesta.

Tako je govoril poljedelski minister Zedinjenih severno-ameriških držav! Vsakemu, ki ljubi kmečki stan, vzbuja beg z dežele v mesta težke, skrbi polne misli. Jasno je, da se mora v tem oziru nekaj stori-

ti, in sicer prav kmalu, toda na drugi strani je težko reči, katero sredstvo se naj uporabi, da bi se razmere v prid kmečkega stanu korenito spremenile.

Uničeni upi.

Z napornim trudom prideluje kmet vsakdanji kruh za sebe in druge. Od zore do mraka se peha in muči vse kmečko ljudstvo za življenjski in gospodarski obstanek. Nobeno drugo podjetje ni izpostavljeno tolikim sovražnikom, kakor kmetovanje. Kolikokrat se seje, sadi in goji razno, za življenje potrebno rastlinstvo, a samo eno hudo urje zadostuje, da uniči ves up, vse sadove, vse delo in trud. Cvetiči, z grozdem obložen vinograd se spremeni v nekaterih minutah v puščavo, kadar toča prihrumi; večkrat ga uniči za več let. Lepo zrastle, kruh obetajoče klasje stepe in zmlati ta ledena poguba že na njivi. Mnogokratni naliivi odnašajo rodno zemljo iz skrbno obdelanega in z ogromnimi stroški zasajenega hriba v dolino, ter tam zblati in zasiplje prepotrebno krmo za živino. Ali to še ni vse! Koliko zadane poljedelca še raznovrstnih drugih nesreč. A proti vsem tem nezgodam nedostaja obdelovalcu zemlje katerekoli zadostne obrambe. Vse, kar je, obstoja v tem, da se mu odpiše nekaj zemljiškega davka in se mu v najhujših slučajih da majhna, nikdar zadostna podpora.

Mnogokrat za to določena sredstva ne zadostujejo. Za delavno ljudstvo po deželi se naši visoki vladi vedno mili izdajati denar. Za celo državo je komaj tri milijone kron določenih za podpore po ujmah prizadetih. Dežele pa prispevajo še mnogo manjše deneske, vsled tega se trpečemu ljudstvu ne more primerno pomagati.

Večkrat so si pa poškodovani tudi sami krivi, ako ne dobijo nikake podpore. Vsakega dolžnost je, da naznani vso škodo in tudi razloge za potrebnost podpore pristojnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu in zahteva cenitev škode, ker brez tega ni odpisa davka, še manj pa podpore. Najbolje je, da to storijo vsi poškodovani skupno, potem občinskega urada po svojem županu; pa tudi vsakdo sam lahko to stori, bodisi ustmeno ali pismeno.

Nadalje je tudi potrebno, da se o vsaki nezgodi piše v naših listih ali časnikih, da se takoj obvesti

poslanec dotičnega okraja, da izve iz prvega in zanesljivega vira imena prizadetih občin in velikost ali obseg poškodbe, da zamore pravočasno vse potrebno za pridobitev podpore storiti. Vsak, posebno še tisti, ki skuša sam bridko izgubo vsega napora pri gospodarstvu vsled raznih elementarnih poškodb, bo vse, kar le mogoče, rad storil v olajšanje bede trpečemu ljudstvu.

Vsled vsakoletnega ogromnega števila od raznih poškodb prizadetih pač ne bodo po dosedanjih razmerah dane podpore nikdar, niti za najpotrebnejše zadostovale. Zato je edino upanje za potrebno pomoč v slučaju nesreče v za vse obveznem zavarovanju vseh kulturnih pridelkov. Ako bode dala država vse svote, katere dandanes letno prispeva za podpore, izplača za tozadavne komisije in ima zgube na odpisanem davku, tedaj bode tako zavarovanje z zmernimi prispevki ali doplačilnimi premijami od strani vseh poljedelcev v doglednem času lahko omogočeno. Edino tem potom bode mogoče od katere koli nezgode prizadetim vsaj v nekoliko primernem razmerju in v pravo pomoč nastalo škodo poravnati.

Današnje stanje, ko mora ohranitelj vseh stanov prositi podpore, je nevdržljivo in nečastno. A dokler ni ničesar drugega preskrbljeno, se tega z vso vneto z izpolnitvijo gori označenih pogojev skrbno poslužujemo, da dobimo, ako smo v stiski in potrebi, vsaj nekaj od nas samih vplačanega denarja nazaj.

Politični ogled.

— **Položaj.** Pravijo, da bodo deželni zbori sklicani za 20. september na kratko zasedanje. Ali bosta sklicana tudi češki in štajerski, v katerih je delovanje vsled obstrukcije v zadnjem zasedanju prenehalo, o tem se v vladnih listih molči. Državni zbor pa bi bil sklican za prvo polovico oktobra. Vlada vendar uvideva, da na Dunaju ne bo šlo več brez slovanske pomoči, zato že v vseh vladnih listih pišejo o potrebi, da se razširi sedanja večina ter vabijo posebno Čehe, naj zapuste Jugoslovane in jim odtegnejo svojo pomoč. Slovenska obstrukcija torej vendar-le ni ostala brez upliva na sedanje sestavo vlade.

PODLISTEK.

Kača.

(Povest iz prijateljskih sanj. Zapisal Starogorski.)

„Bilo je v tistem času, ko sem pohajal gimnazijo“, mi je pripovedoval nekoč moj prijatelj, „ko začuje dijak prvič o zgodovini, o ljudstvih, ki so bila in ki so preminila, o silovitih narodih, o sužnosti drugih. Tedaj jamejo vstajati v mladi dovzetni duši dijakovi raznolike domišljije, bajni svet se jim odpira in zasanjajo ob belem dnevu z odprtimi očmi čudovite dogodiljaje. Jaz sem se posebno zanimal za zgodovino, posebno za razvoj, slavo in trpljenje mojega naroda in domišljal sem si, da bodem, ko dorastem, kot pisatelj z vzvišenimi besedami opisoval svojemu ljudstvu lepoto slovenske zemlje, da ga bom dvignil iz spon tlačanstva k zlati svobodi. Lepe sanje, kaj ne prijatelj, ali danes, danes ti moram povedati, da so bile to le sanje.“

Prijatelj si je prižgal cigareto, dal noge vskriž in dejal:

„Kot idealist sem mislil, da mi bo narod za to hvaležen. Tisti latinski pregovor „nemo profeta in patria“ (ni preroka v domovini) se mi je zdel smešen, zelo smešen. Nisem mogel misliti, da bi ono ljudstvo, za katerega bi dal vse, me kdaj ubijalo... Da, žal, tako se je zgodilo.“

Bil sem vedno odločen. Nisem poznal pardona tam, kjer sem videl, da se renegatje svojega naroda vzdigujejo, da bi izdali svoj dom. Tudi njih pomočnikov, zaslepljenih sosedov nisem čuval, ampak jim izpraševal vest. S tem pa nisem slutil v svoji idealni duši, da si množim sovražnike, ne samo med vrstami renegatov, ampak celo med lastnimi ljudmi.

In zato sem se pozneje bridko pokoril. Izdan od tovariša, ki mi je bil prijatelj, sem začutil vso resno-

bo življenja, sanje, ideali... vse, vse je šlo, in vzbudil sem se v bridki resnici, da ljudje niso ljudje, ampak stvari, ki izpodirajo drug drugega, bodisi iz gole nevošnjivosti ali dobičkaželjnosti.“

Prijatelj je prenehal, jaz sem ga gledal začuden. Menda je opazil to, zakaj nasmehnil se je, položil roko na mojo ramo in dejal:

„Se čudiš, kaj?... Ampak ne čudi se. Če še nisi doživel kaj takega, še doživiš... Izvoliš cigareto?...“

„Hvala, nisem kadilec.“

„Nu, pa tako za šalo boš vendar-le potegnil.“

Udal sem se in prižgal.

Sedela sva nekaj hipov molče in gledala vsak za svojim dimom, kar začne zopet prijatelj:

„Prav za prav sem ti hotel povedati vse kaj drugega, kakor to. Ne vem sam, kako je prišlo to vmes. Dovoljiš, da nadaljujem.“

Prišel sem nekoč na počitnice in kakor veš, postane človeku tudi doma dolgčas. Zabave ni, vedno mer enoličnost in tako sem se nekega dne napotil, da bi si ogledal tiste znamenite razvaline v Šturljevem gaju, kjer pravijo, da leži tam pokopan hunski kralj Atila in da je bil to nekdanji njegov grad. Koliko je resnice na tem, ne vem, vendar je bolj verjetno, da je bil to svoječasno roparski grad, bodisi Hunov, ali pa drugih roparskih vitezov iz davnih dni. Bodisi že temu tako ali tako, jaz sem šel, da ga preiščem. Na misel mi je celo hodilo, da bi morebiti našel grob Atila in z njim ogromne zaklade. V svoji domišljavosti sem šel tako daleč, da sem si predstavljal, kako bom vžival veliko slavo, ker sem odkril grob onega grozovitega in obenem slavnega kralja divjih Hunov in kako bom bogat, in da bom to bogastvo delil s svojim narodom.“

Seveda so te sanje hitro izginile, ko sem prišel do teh razvalin. Dolgo sem iskal po napol podr-
tih, preraščenih okopih, študiral kamenje in na njih

nekak, meni nerazumljiv napis, izmeril dolžino in širino nekdanjega gradu. Nad mano pa je šumljalo nalahno listje bukovja in hrastja, sonce pa je kradoma prodiralo skozi košato vejevje, in ti žarki so se vide-li, kakor zlate niti.

Utrujen od raziskavanja sem se vlegel tja po mehkem mahu in zrl med listje in dalje proti nesbni modrini. Bilo je tako bajno tiho v gozdu in krog mene tako svečano, da sem bil ves ginjen. Spomnil sem se prikazni Mojzesa, ko je zagledal goreči grm, ki ni zgorel in čul govoriti Jehova. Bolj svečano ni moglo biti, kakor je bilo okrog mene.

Polagoma so se mi strnile oči v sen, ne, v življenje bajk, in zaživel sem življenje, kakor v pravljicah iz tisoč in ene noči.

Pred mano se je dvigal ponosni grad, obdan z okopi. Raz majhnih strelnih lin so štrlela žrela topov, pripravljena vsak hip, da zagrome in izbljujejo grozo in smrt na vsiljivega sovražnika. Raz stolp je vihrala zastava z grbom, v znak, da je gospodar doma.

Bil sem vitez od daleč. Konj pod mano, dasi je bil kaj lep in dragocen, je povešal glavo, zakaj bil je utrujen od dolge, naporene ježe.

„Čegav je ta grad,“ sem se vprašal. Ogledal sem grb, a nisem mogel spoznati, kedo je njegov lastnik. Bodisi že kdor hoče, vitez sem in viteška gostoljubnost zahteva, da me dostojno sprejmejo. Ako ne, ako je ropar, nu, moj meč tudi ni slab.

Čuvaj v gradu me je opazil. Zatrobil je in kmalu nato se je spustila mostnica. Šel sem v grad. Za mano se je most zopet dvignil.

„Zelo so nezaupljivi,“ sem pomislil, „v gradu mojega očeta ni tako.“

Vitez, brkat in orjaški, me vpraša, od kod in kam, ter me pogosti.

Pripovedujem mu, da prihajam iz devete dežele, hoteč si ogledati svet, vstopiti za nekaj časa v

— **Obiski vladarjev na Dunaju.** Meseca septembra pride nemški cesar Viljem na Dunaj našemu cesarju osebno čestitati k 80letnici njegovega rojstva. V drugi polovici meseca septembra pride čestitati cesarju na Dunaj tudi bolgarski kralj Ferdinand. Začetkom oktobra pride belgijska kraljeva dvojica na Dunaj za tri dni.

— **Hrvaški ban podal ostavko.** Hrvaški ban dr. Tomašić je podal v nedeljo, dne 17. t. m. ogrskemu ministrskemu predsedniku Khuenu ostavko. Vzrok odstopa bana Tomašića je ta, ker ni hotel izpolniti zahteve srbsko-hrvaške koalicije, da se odstranijo vsi višji uradniki, ki so bili imenovani pod banom Raichom, posebno pravosodni šef Aranitzky. Ministrski predsednik bo predložil ostavko vladarju v Ištu. Poroča se, da ostavka ne bo sprejeta, pač pa si bo Khuenu od vladarja izprosil pooblastilo, da sme hrvaški sabor razpustiti in razpisati nove volitve.

— **Proticerkveni boj na Španskem.** Na Španskem se je pričel zadnji čas boj države proti katoliški cerkvi. Pri zadnjih volitvah so zmagali liberalci, ki so pričeli takoj z ločitvijo cerkve od države. To stremenje podpira baje sam kralj, ki je postal ves drugačen, odkar je oženjen s protestantko. Zato se je na Španskem, kjer sedaj vladajoča rodbina ni bila nikdar brez nasprotnikov, začela huda agitacija proti kralju, ker je njegova vlada začela proticerkveno politiko. Katoličani so začeli prirejati velikanska zborovanja, na katerih protestujejo proti kraljevemu prestolnemu govoru ob priliki otvoritve državnega zbora. Katoliški plemiči ne gredo več na kraljev dvor.

— **Pred grško-turško vojsko?** Iz Rusije prihajajo jako vznemirjajoče vesti o grško-turškem sporu. Grki so zaradi bojkota Turkov silno razburjeni. Mrzlično se pripravljajo na vojsko. Pa tudi Turki ne drže križem rok. Rusko časopisje naglašja, da ni izključeno, da posežejo tudi druge velesile, med njimi Rusija, s silo vmes.

Mala politična naznanila.

Dne 15. julija: Na Nizozemskem je katoliška stranka dosegla lepo večino proti liberalcem. — Srbska vlada je izjavila, da pritrdja po Avstro-Ogrski predloženemu načrtu glede na nadaljna pogajanja o trgovinski pogodbi med Avstro-Ogrsko in Srbijo. — V spodnji angleški zbornici je bila sprejeta predloga o ženski volilni pravici z 299 proti 190 glasovom. — V Perziji so izdali mohamedanski višji deriši oklice, v katerem hujkajo Perze na boj proti tujcem, katerih kulture Perzi ne potrebujejo.

Dne 16. julija: V Severni Albaniji se je zopet pojavila albanska vstaja. Albanci so razljučeni, ker so usmrtili Turki več voditeljev. — Lizbonski republikani računajo z vso gotovostjo, da se proglasi v kratkem Portugalska za republiko (ljudovlado). — V pokrajini Juen-Kjan na Kitajskem se grozno hitro širi agitacija za revolucijo proti tujcem. Vojaki se pridružujejo vstajam. — Rusija in Japonska ste sklenili pogodbo, vsled katere hočete v prijateljskem sporazumu zvezati in izpolniti svoje železniške proge v Mandžuriji. Napram Kitajski ostanete v razmerju, v katerem ste bile doslej.

Dne 17. julija: Ministrski predsednik Bie nerth je bil včeraj od cesarja sprejet v avdienco. Bie nerth je poročal cesarju o tekočih zadevah. — Bukovinski deželni zbor se prihodnje spomlad razpusti. Letos ima še kratko zasedanje. — V bližini mesta Cernovice v Bukovini je prišlo do krvavih izgrediv

službo pri kakem vitezu, da se priučim šegam drugih plemičev. Stari vitez me je poslušal, nato me jel pazljivo ogledovati in vprašal:

„Gospod, ali znaš izbornu sukati svoj meč? Mlad si še, zato vprašam.“

„Pri nas, v naši deželi suče že vsak viteški otrok prav poveljno svoj meč. Ali to pri vas ni v navadi?“

Starček se je začudil, nato dejal:

„Pri nas? ... Pri nas se že vsak narodi kot junak.“

Menda je opazil vitez moj neverjeten pogled, zakaj dejal je nekako neprijazno.

„Ne verjameš, mladenič, ali če hočeš, se boš prepričal. Jaz te sprejemam v službo, če hočeš ostati.“

Z veseljem sem stisnil roko vitezu in se mu zahvalil. „Rad sprejemam to dobrotljivost.“

Vitez se je smehljal in me gledal.

„Zdiš se mi šibek, kakor deček, ne vem, če zdržiš v moji službi. Naporna je.“

„Gospod,“ sem rekel užaljen, „po postavi sem šibek, a vzdržim tudi hrustom, kakor ste Vi, vitez.“

„Ti vzdržiš ...“

Vitez se je rogal.

V meni je vzplamtelo. Roka je iskala meča, a domislil sem se, da sem gost, in sem se brzdal.

„Ko bi ne bil Vaš gost, dal bi Vam dokaz na Vaši koži,“ sem odvrnil razburjen.

Vitez pa je na lahno namršil obrvi in ponovil:

„Bi dal dokaz ...“

Nato je udaril ob kovinasto ploščo, in služabnik se je prikazal.

„Naj pride Ariomides.“

Za trenotek je vstopil drug vitez, širok in močan, kakor hrast.

„Ariomides, ta vitez želi vstopiti v mojo službo.“

Videl sem, kako so Ariomidesove oči obvisle na meni, nato se je nasmehnil:

„Dobro.“

med Staro- in Mladorusini, pri katerih je bilo nekoliko Mladorusinov težko ranjenih. Vzrok krvavemu sporu je politično nasprotje med pristaši obeh strank. — V Tokiju na Japonskem so oblasti zasledile zaroto, katere namen je bil, umoriti mikada, njegovo rodbino, vso cesarsko družino ter mnogo odličnih državnikov. Na čelu zarote je stal delavec Sajtoku.

Dne 18. julija: Hrvaški krščanski socialci in čista stranka prava se nameravajo združiti. Poroča se, da bo že začetkom prihodnjega meseca pričel izhajati skupni dnevnik „Hrvatska Država“. — Glede avstrijsko-srbske trgovinske pogodbe se poroča, da se najbrže ne bo sklenila, ker stavlja Avstrija prehode zahteve. — Splošno vojaško dolžnost nameravajo vpeljati na Kitajskem. — Perzi so sklenili, da bojkotirajo ruski sladkor. — Nemčija bo utrdila vse otoke Severnega morja od nizozemske meje do Jutlanda iz strahu pred Angleži.

Razne novice.

Osebna vest. Naš prem. gospod knezoškof so se v petek dne 15. t. m. odpeljali v Solnograd k Marijanskemu kongresu. Istega se udeležijo izmed lavantinske duhovščine med drugimi tudi profesor dr. Lukman in mladinski organizator g. Gomilšek.

Iz pošte. Poštni asistenti Ivan Voglar, Anton Korp in Adalbert Pučelik, vsi trije v Mariboru, so imenovani pošt. oficijalom. — Trg. minister je imenoval poštne oficijale Ludv. Budešinsky za poštne kontrolorja v Mariboru.

Iz šole. Stalni so postali naslednji učitelji, oziroma učiteljice: na ljudski šoli v Rabendorfu učiteljska suplentinja v Zibiki Ana Brišnik, na ljudski šoli v Selnici ob Dravi tamošnji začasni učitelj Ferdinand Kovačič, in na ljudski šoli v Jarenini tamošnja začasna učiteljica Marija Lenart. Stalni učitelj pri Sv. Jakobu v Slov. gor. Friderik Zinauer je stopil v pokoj.

Iz finančne službe. Prestavljeni so: davčni oskrbnik Jakob Senjkovič iz Marenberga v Ljubno; davčni oficijal Oto Smekal, davčni kontrolor v Sevnici, k davkarji v Marenberg kot uradni načelnik; davčni asistent Viktor Suske iz Maribora v Sevnico; davčni oskrbnik Rudolf Postružnik iz Schladminga, k davkarji v Maribor, davčni asistent Karl Mraz iz Celja v Stainz; davčni asistent Jernej Videnšek iz Gornjegograda v Celje; davčni asistent Alfons Ribič iz Radgone v Gornjičgrad; (evidenčni nadgeometer Henrik Hohn iz Slovenjgradca v Maribor; evidenčni geometer drugega razreda Ludvik Vesel iz Gradca v Slovenjgradca; davčni asistent Maks Cvirn je imenovan za kontrolorja pri davkarji v Sevnici in revident Avgust Flak za kontrolorja pri glavnem carinskem uradu v Mariboru; višji rešpicijent Martin Kovač iz Ptuja v Maribor, rešpicijent Franc Šošner iz Šoštanja v Ptuj; nadpaznik Rok Bratuša iz Ptuja v Celje, Franc Magerl iz St. Jurija v Ragono in Miha Ferencak iz Vranskega na Ptuj.

Spremembe pri dostavljanju brzojavk. S 1. septembrom se uvede v predpisih glede dostavljanja brzojavk cela vrsta sprememb. Najvažnejša sprememba za zasebnike je ta, da za navadne brzojavke ne bo treba dati potrdila o prejemu. Samo za posebne in državne brzojavke, nadalje brzojavke s plačanim od-

„Ti veš, kak pogoj je, vstopiti v mojo službo.“

„Vem.“

„Povej mi.“

Ariomides pristopi k meni, me dvigne kakor trsko v zrak in reče smehoma:

„Gospod, vržem te skozi okno na cesto, tako si lahek. Kako si upaš prositi službe kot vitez.“

„Pusti me,“ sem dejal jezno. „Lahek ali težek, to ni nič. A meč znam sukati uprav tako dobro, kakor ti.“

„Otrok, nikar se ne repenči.“

Bilo mi je dovolj.

„Gospod,“ se obrnem do starega viteza. „Pri nas v deveti deželi se ne zasmehuje gostov. Uvidevam, da so vaši viteški običaji zelo čudni napram našim. Hvaležen sem ti, da si me nahanil, zakaj potreben sem bil, vendar te žalitve ne prenesem. Jaz sem sin hrabrega naroda, vitez slavnega potomstva. Dovolj, da pokažem čemu velikanu, da se ga ne bojim.“

Zapazil sem zopet zaničljiv smehljal na velikanu, stari vitez pa me je pomilovalno pogledal in nato prikimal:

„Bodi, dasi mi je žal za te, dečko.“

Na dvorišču se je menil vršiti dvoboj. Moj konjič, zvesta žival, se je nekoliko odpčila in nahanila. Pobožal sem konjiča, ga osedlal in se pripravil. Tudi moj nasprotnik je bil že pripravljen. Na gaveriji sem opazil krasno žensko, zraven starega viteza. Sklepal sem, da je njegova hči. V očigled te krasne mlade gospodičine se bom bil, sem pomislil in zavrelo je po meni in še večja moč mi je šinila v ude.

Rog je zatrobil. Dvoboj se prične. Zasedla sva vsak svojega konja in potegnili meče. V divjem skoku se je navalil na me Ariomides, kakor če prihruje vihar. Najbrž me je hotel podreti, zmlesti ...

Ali jaz se umaknem urno, in če bi hotel, oplazil bi ga lahko, da bi imel takoj dovolj.

govorom, potem za brzojavke, za katere je treba naslovljencu plačati polnino, še ostane potrdilo o prejemu.

* **Razpisano** je mesto občinskega zdravnika v Laškem trgu. Slovenci, zglasite se!

* **Strokovni tečaj** za učitelje gospodarskih nadaljevalnih šol. Naučno ministrstvo naznanja, da se bo v teku teh počitnic vršilo devet tečajev za učitelje gospodarskih nadaljevalnih šol. Za Slovence se bo vršil tak tečaj na deželni kmetijski šoli v Gorici.

Petindvajsetletnica. Pri Sv. Križu tik Slatine je obhajal 18. t. m. veleč. g. nadžupnik in djakovski konzistorialni svetovalec Franc Korošec 25letnico svojega mašništva. Imenovani gospod je bil mnogoletni urednik „Slovenskega Gospodarja“, katerega je povzdignil na sedanjo višino, ker mu je znal z odločno in krepko besedo pridobiti zaupanje med našim ljudstvom. Sedaj deluje vneto na dušnopastirskem polju pri Sv. Križu tik Slatine ter je kot načelnik političnega društva za rogaški okraj tudi na čelu političnega pokreta za ondotni okraj. Vrlemu možu, zvestemu pristašu in nekdanjemu našemu časnikarskemu kolegi kličemo: Se na mnoga leta!

* **Slovenske matere!** Dne 24., 25. in 26. julija po tretji bo imel za vas govore misijonski duhovnik pri Sv. Ani pri Borlu. — Spovednikov bo dovolj. Za poštena prenočišča je preskrbljeno.

* **Pozor** pred sleparji! Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani si je v kratkem času svojega obstoja v vseh slojih pridobila popolno zaupanje ne le radi nizkih cen, ampak tudi radi točnosti in prijaznosti v izvrševanju svoje dolžnosti, posebno pri izplačevanju škod zavarovancem. Tega zaupanja se tu pa tam, kakor smo izvedeli, poslužujejo agentje raznih čifutskih zavodov, nemških in ogrskih, ter se ljudem predstavljajo kot zastopniki „Vzaj. zav.“, v resnici pa delajo za kak nemški ali ogrski židovski zavod. To je sleparija prve vrste in opozarjamo zato, da ne bo kdo oškodovan. Vsak potnik Vzajemne zavarovalnice ima od ravnateljstva iste izdano pooblastilo, s katerim se vam mora na zahtevo izkazati. Ako takega pooblastila nima, tedaj ga, kot navadnega sleparja vržite skozi vrata, ali ga pa izročite orožnikom.

* **Celje.** Šolske sestre, ki imajo v zavodu 8-razredno dekliško šolo, vsprejmejo učenke tudi na stanovanje in hrano. Zraven imajo deklice priložnost, učiti se modernih jezikov, glasovir, gosli, čitar, brzopis, umetna ročna dela, šivati in prirojevati. Več pove predstojništvo zavoda.

* **Pameten odlok.** Kranjski deželni zbor je izdal oster odlok proti plesom, ki nalaga občinam, da ne smejo dovoljevati po gostilnah plesov, da se s tem omeji pijančevanje, pretepi itd. Tudi za Štajersko bi bil tak odlok zelo na mestu.

* **Ponesrečil** se je v Ljubljani minolo sobota „Zarjan“ g. Anton Ogrizek, doma pri Sv. Emi. Padel je s kolesa in se precej nevarno poškodoval na nogi. Prepeljali so ga v deželno bolnišnico.

* **Jubilejne bosanske znamke.** Ob priliki 80letnice cesarja Franca Jožeta pridejo v promet jubilejne bosanske znamke. V prometu bodo samo osem dni, in sicer od 18. do 26. avgusta. Od sedanjih znamk se bodo razlikovale samo v toliko, da bodo imele z dolaj trak z napisom 1830—1910.

* **V Solnogradu** se vrši ta teden mednarodni Marijanski shod, katerega se udeležujejo tudi okoli 80 Slovencev, ki nosijo lične, umetno napravljene slovenske znake. Ljubljanski knezoškof je pozdravil mednarodni shod v slovenskem jeziku. Slovenske narodne noše in peče vzbujajo velikansko pozornost. V predsedstvo mednarodnega marijanskega shoda je izvoljen tudi naš prevzvišeni knezoškof g. dr. Mihael Napotnik, ki je imel dne 19. t. m. v solnograški stolnici prekrasno pridigo o predmetu: Marijina vera bodi naš vzor! Pri pridigi so bili navzoči vsi škofi, na čelu jim kardinal solnograški, plemstvo, zborovalci. Vse je pazljivo sledilo izvajanjem slavnega cerkvenega govornika. Shoda se udeležujejo med drugimi tudi profesor dr. Lukman in župnik Gomilšek.

* **Slovenska zmaga** na Dunaju. Sarajevski „Hrvatski Dnevnik“ prinaša pod tem naslovom z dne 7. t. m. lep uvoden članek, v katerem se bavi s slovensko obstrukcijo na Dunaju. Članek imenuje obstrukcijo Slovencev po svoji svrhi naravnost vzorno, in piše med drugim: „Slovenci se ne bore za nikakovo nadvlado. Niso se spustili v boj iz objestnosti, ali da dokažejo svojo ključovalnost. Posegli so po obstrukciji, ker so bila vsa dosedanja sredstva brezvspešna, da izvojujejo vsaj to, kar je vsakemu narodu neobhodno potrebno za njegov kulturni obstoj in razvitek. Slovenski narod je maloštevilen in ravno vsled tega je bil vedno prezrt in zapostavljen v vsakem pogledu. Toda, kar Slovenci niso dobili od države, kar jim je vskratila državna uprava, to so si dali sami. Ni ga naroda v naši monarhiji, ki bi se s toliko živavostjo in vstrajnostjo, s tolikimi žrtvami in samozatajevanjem brez vsake tuje pomoči povzpeli kulturno in gospodarsko na tako odlično stopnjo, kakor to vidimo pri Slovincih. Njih socialna in gospodarska organizacija, njih ljudska prosveta, njih obupna borba na mejah slovenske zemlje, dvignila jih je visoko nad njih nemške in italijanske sosede in proniknila ves ta mali narod s ponosom in samozavestjo. Samo ta ponos in ta samozavest nam moreta nekoliko razolmačiti oni odločni in izvanredni nastop slovenskih poslancev na Dunaju.“

* **Bobnarji** se po poročilu lista „Die Zeit“ v tem letu pri infanteriji odpravijo.

(Konec prihodnjega)